

หลวงพ่อเทียน

ประวัติและปฏิปทามีคนมาขอร้องให้เล่าและให้เขียนพิมพ์เป็นเล่มมากต่อมาก
แต่หลวงพ่อไม่ยอมทำ คิดว่าเอาไว้ให้ลูกศิษย์เขาทำ
ในเมื่อมีคนต้องการอยากจะรู้ เพื่อจะเป็นคติเครื่องเตือนใจและจะเป็นประโยชน์
หลวงพ่อก็จะเล่าให้ฟัง...

หลวงพ่อเล่าประวัติว่า...

“เมื่อมีคนมาถามถึงสกุลรุนชาติ หลวงพ่อจะบอกเสมอว่า
หลวงพ่อบุตรเด็กขอทาน กำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่อายุ ๔ ขวบ
อาจเคยทำกรรมพรากรชีวิตสัตว์ไว้ จึงต้องเป็นกำพร้าตั้งแต่เด็ก”

ถิ่นฐานบ้านเดิม

- เกิดในดงโจร •

สมัยก่อนนี้เกิดอยู่ในดงโจร พี่น้องทางฝ่ายแม่เป็นโจรชั้นไอ้เสือทั้งนั้น ถ้าหลวงพ่อไม่มาบวชนี้
สงสัยไม่ตายโหงก็ติดตะรางหัวโต

บ้านปู่บ้านย่าเป็นคนอุปถัมภ์ อยู่บ้านไฟใหญ่ อำเภอม่วงสามสิบ เพราะภัยธรรมชาติเกิดความแห้งแล้ง
จึงได้ย้ายถิ่นฐานมาอยู่ทางอำเภอสว่างแดนดิน สกลนคร

บ้านตาบ้านยายอยู่บ้านหนองโดน อำเภอหนองโดน จังหวัดสระบุรี พ่อไปค้ากำปั่น (หมายถึงไปขาย
แรงงาน) ไปได้แม่อยู่นั้น พ่อของหลวงพ่อนี้เป็นคนหมั่นคนขยัน ไปเป็นลูกจ้างเขา ต่ำข้าว ตักน้ำ ทำให้
ครอบครัวเขา จนเขารัก เขาเลยยกลูกสาวให้

ย้ายจากหนองโดนมาอยู่แก่งคอย

- พ่อไปเป็นลูกจ้างที่บ้านของตา •

สมัยนั้น ตาเป็นเจ้าของนาใหญ่ อยู่แถวทุ่ง แล้วที่นี้พ่อก็ไปเป็นลูกจ้างในบ้านนั้น บังเอิญหมู่เพื่อน
ไปกันเยอะเยาะแต่เขารับเอาพ่อไว้คนเดียว ตอนนั้นพ่ออายุ ๑๙ ปี พ่อเป็นคนหมั่นขยัน ตักน้ำ ต่ำข้าว
ทำครัว แก่ทำคล่อง พ่อตาก็เลยชอบใจถึงกับยกลูกสาวให้ “มีงไม่ต้องพูดอะไร ข้าจะเอาเป็นลูกเขย” พ่อตา
พูดขึ้น เสร็จแล้วก็ยกลูกสาวให้ อยู่มาภายหลังนี้ แม่ก็คลอดหลวงพ่อกออกมา พ่อคลอดเท่านั้นแหละ ก็เริ่ม
เสียดสี ขนาดเป็นบ้า รักษากันอยู่ ๒ - ๓ ปี ไม่มีทำที่ว่าจะหาย พ่อตาก็เลยบอกพ่อของหลวงพ่่ว่า “เจ้ายัง
หนุ่ม เจ้าไปซะ ไปหาเอาเมียใหม่ที่ไหนก็ได้ ลูกสาวพ่อ พ่อจะเลี้ยงเอง” ในที่สุดโยมพ่อก็จากไป

ที่นี้พ่อก็ไปรับจ้างเกี่ยวข้าวอยู่แถวนั้น ปู่ย่าก็รับจ้างปลูกข้าวแถวนั้น พอสักพักหนึ่งก็คิดถึงลูก
ก็เลยกลับไปหาอีก ไปบอกพ่อตาว่าไปไม่ได้หรือคิดถึงลูก คิดถึงเมีย เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยมันจะทิ้งกันได้อย่างไร
มันดูไม่งาม ดูไม่ดีเลย โดยเฉพาะทิ้งลูกไป มันก็ดูไม่งาม พ่อตาก็บอกว่า ถ้าไม่ไปก็ไปหาทำไร ทำนา ที่นี้พ่อก
ไปทำไร พ่อตา แม่ยายก็คอยส่งเสบียงให้ ก็ไปนอนอยู่ในป่าถางไร่ยังไม่เสร็จ ก็บอกพ่อตาว่าขอเอาลูกไป
ถางไร่ด้วย ที่นี้แทนที่จะกลับไปถางไร่ถางหญ้าต่อ ก็เตลิดพาลูกน้อยหนีมาหาญาติที่อำเภอแก่งคอย

- หูดหวิดถูกเอาไปขายแลกเหล้า •

พอดีน้องสาวยามาอยู่ที่แก่งคอย แล้วโยมพ่อก็มาอยู่ด้วยมาเกิดเป็นไข้มาลาเรีย ไข้มาลาเรียในสมัยนั้นก็มีแต่ตายอย่างเดียวเท่านั้น ทีนี้น้องเขยมาเป็นคนเล่นการพนันติดการพนัน กินเหล้า ซี้เมาหย่าเปแล้วก็ชอบเอะอะวอยวายทำลายสิ่งของเข้ามาบ้านก็มาทุบตีย่า

จำได้อยู่มากภายหลัง แก้ก้เอาหลวงพ่อกับมาขายให้คนจีนแล้วจะเอาเงินไปกินเหล้า พอตีปู่คุณก็เดินทางจากสกลฯ มารับที่แก่งคอย เราเป็นเด็กก็จำได้ว่าย่าช่อมาเรียก เรียกให้ไปหาปู่คุณ ช่วงนั้นอายุได้ ๔ ขวบเศษจำอะไรไม่ได้มากนัก

จากสระบุรีสู่สกลนคร

- เกิดมาได้ ๔ ขวบก็มีอันต้องพลัดพรากจากพ่อแม่ •

วาสนาของคนเรานั้นอาศัยบุญกรรมเป็นเครื่องตักตวง บุญหมายถึงกรรมดีลิขิต บาปหมายถึงกรรมชั่วลิขิต ชีวิตจึงมีทางเดินของชีวิตโดยอาศัยดีชั่วแสดงเหตุผลให้ก้าวเดิน เราเกิดมาเหมือนชีวิตมันไม่สมบูรณ์แต่มันก็สมบูรณ์ตามบุญกรรมที่ตักตวงมาด้วยความเป็นธรรมชาติ กรรมจึงไม่เอนเอียงตามใครต้องการ แต่จะดำเนินตามกรรมดีกรรมชั่วที่เรากระทำเท่านั้น

เราเป็นเด็กพอเกิดมาได้ ๔ ขวบเศษ ก็มีอันต้องพลัดพรากจากพ่อแม่ แต่ตอนนั้นมันไม่รู้เรื่องอะไร ผู้เฒ่าเล่าให้เราฟังว่า “โยมแม่คลอดออกมาเสียชีวิต ส่วนโยมพ่อเป็นไข้มาลาเรียตายตอนพาเราหนีมาแก่งคอย ตอนอายุ ๔ ขวบ ญาติ ๆ ทางบ้านโคกพุทราเห็นว่า ไอ้พรหมนั้นก็ตายแล้ว แม่มันก็เสียชีวิต เห็นแล้วน่าสงสาร กลัวทางสระบุรีเขาเลี้ยงไม่ดีก็เลยออกอุบายพาขโมยหนีมาสกลนคร เดินทางจากแก่งคอย สระบุรีมา สกลนครใช้เวลาเดือนครึ่ง เดินทางมาด้วยเท้า ค่าที่ไหนนอนที่นั่น นอนตามเถียงนา นอนตามร่มไม้ชายป่า เสบียงอาหารหาบข้าวสาร หาบั้งปลาร้า ข้าวหมดก็ขอเขากินตามทาง ถ้าผ่านหมู่บ้านก็นอนตามวัด ขอข้าวพระกิน ใช้เปลือกหอยจับจี้ทำช้อน ใช้กะลามะพร้าวทำเป็นถ้วยชาม ในระหว่างทางนั้นพ่อปู่สุวรรณ อุ่มบ้าง ปู่สงฆ์อุ่มบ้าง ปู่คุณอุ่มบ้าง ปล่อยให้วิ่งเล่นบ้าง มีของกินอะไรตามป่าตามเขาก็ก้อล่อบ้าง ตามข้างทางมีผลตุ้มกา (มะตูมชนิดหนึ่ง) พวกผู้เฒ่าก็เอามาให้เล่น พอเอามาให้เล่นเราก็ก้อใจใหญ่ เมื่อเราพอใจ เขาก็ก้อโยนไปข้างหน้า กลิ้งไปข้างหน้า ให้เราวิ่งตามผลตุ้มกา นั้น เมื่อเราวิ่งเก็บได้เขาก็ก้อโยนไปอีกอยู่ อย่างนั้นจนกว่าเราจะเหนื่อยหมดแรงแล้วก็นอนหลับไปเอง”

การเดินทางผ่านป่าผ่านเขาอันน่าสะพรึงกลัว รอนแรมนานวันนานคืนเหนื่อยล้าสำหรับผู้ใหญ่ แต่เป็นสิ่งที่น่าพิงพอใจสำหรับเด็กน้อยที่ไม่รู้เรื่องราวของชีวิต คำโกหกของผู้ใหญ่เป็นสิ่งที่ไร้สาระสำหรับคนโต ๆ แต่เป็นสิ่งที่น่ากลัวสำหรับเด็กที่ไม่รู้เรื่องโลก วันหนึ่ง ๆ เวลาเราร้องไห้เมื่อเวลาเราไม่หยุด คำขู่ข่า ๆ ที่เป็นไม้ตายที่ใช้ไม่รู้จบสิ้นคือ “ระวังนะอย่าร้อง เดี่ยวเสือจะมาคาบคอ” “หลับเถิดนะหลานน้อย ถ้าไม่หลับผีจะมาเอาไปกิน” หรืออีกอย่างหนึ่ง “อย่าร้องให้เสียงดังประเดี๋ยวผีปามันจะได้ยิน” คำขู่แค่นี้ทำให้น้ำตาเราไหล แต่ปากและใจก็ไม่กล้าร้องไห้ จนกระทั่งถึงบ้านโคกพุทรา

บ้านเดิมของหลวงพ่อบ้านโคกพุทรา ตำบลตาลเนิน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร

เมื่อมาอยู่กับอาที่บ้านโคกพุทรา

- พี่น้องกำพร้าทั้ง ๓ คนอยู่ด้วยกัน •

พอมายู่กับปู่ย่าที่บ้านโคกพุทรา ตำบลตาลเนิน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร มาตอนหลัง ปู่ก็ตาย แล้วก็อาผู้หญิงน้องพ่อก็ตาย สามีอาเลยหนีไป ทิ้งลูกไว้ ๓ คน คนหนึ่งนี่ตายเลี้ยงไม่โต เลยเหลือ ๒ คน ที่บ้านนั้นก็เลยเหลือแต่ยากับอาผู้ชายคนสุดท้าย เราก็มาอาศัยอยู่กับเขา เลยเป็นพี่น้องกำพร้าทั้ง ๓ คนอยู่ด้วยกัน

อยู่มาภายหลัง อาเคียบเป็นชายหนุ่มยังไม่แก่จึงคิดว่า ทำอย่างไรน้อ! แม่เราก็แก่แล้วเลี้ยงหลาน ก็ไม่ไหว ก็เลยไปจับผู้หญิงที่เป็นคนแก่กว่า พอเสร็จแล้วไปตกลงปลงใจกันอย่างง่าย ๆ ก็พามาอยู่บ้าน ที่นี้ พี่ชายใหญ่ก็ต่อว่าน้องชายว่า ทำไมจึงเอาเมียแก่ แก่อายุ ๑๙ เอาเมียอายุตั้ง ๓๐ ปี แก่ก็บอกว่าเอาสาว ๆ มากลัวจะเลี้ยงหลานไม่ไหว เขามีอายุแล้ว เลี้ยงหลานคงเป็น ก็เลยอยู่กันมาจนกระทั่งโตแล้วเรียนหนังสือ จบแล้วก็ออกบวช

อานำมาเลี้ยง

- อาซึ่งเปรียบเสมือนทั้งพ่อทั้งอา •

จากนั้นอาผู้ชายนำมาเลี้ยงหลังจากย่าตาย ได้อยู่กับอาซึ่งเปรียบเสมือนทั้งพ่อทั้งอา ตอนนั้นช่วย อาทำนา การทำนาในสมัยนั้นก็ไม่ยุ่งยากซับซ้อนเหมือนปัจจุบัน เพียงแต่หว่านเมล็ดข้าวลงในนา ชายข้าว ได้แสนละ ๕๐ สตางค์ (๑ แสน = ๑๒๐ กก.) แทบจะยกมือไหว้คนมาซื้อ ต่อมาเขามาตั้งโรงเหล้าที่อุดรฯ พวกโรงเหล้าก็มาซื้อข้าว ทำนาทุกปี ๆ ข้าวที่อยู่ข้างล่างมุเป็นขอบ (คงขายไม่ทัน) ช่วง พ.ศ. ๒๔๘๐ - ๒๔๘๕ ราคาข้าวได้แสนละ ๒ บาท ขาย ๑๐ แสน (๑๐๐ หมื่น) ก็ได้ ๒๐ บาท ไปทำนา มีอา ๒ คน คืออาชายกับอาหญิง มีหลานกำพร้า ๓ คน (เด็กชายอ่อนสี, เด็กชายพุท, เด็กหญิงบัวลี) ทำนาแต่ละปี ๆ ได้ข้าวท่วมหัวท่วมเกล้า ไม่ได้ขาย ขายข้าวแสนละ ๕๐ สตางค์ แสนหนึ่งมัน ๑๐ หมื่น หมื่นหนึ่ง ๑๒ กิโล รวมแล้ว ๑๒๐ กิโล เป็นหนึ่งแสนขาย ๕๐ สตางค์ ทำนากันทุกปี ทำด้วยความขยันขันแข็ง หมู่บ้านร่อยหลังคาเรือน

เก็บเงินมารวมกันทั้งหมดบ้านแล้วได้ไม่ถึงพันบาท แต่เราอยู่ได้อย่างสบายเพราะในน้ำมีปลาในนามีข้าว ขอให้ มีน้ำ ปลาเต็มไปหมด เดี่ยวนี้มีน้ำ หาดปลาจะติดน้ำก็ไม่มี ทำไมมันไม่มี ..ยาฆ่าแมลง ปลาหมันหนีหมด มันไม่ มาไขให้เรา

สาวเล็กสาวน้อยเข็นฝ้ายไม่เป็นเดี๋ยวนี้ ไปพาลูกพาหลานมันทำนะ ถ้าหลวงพ่อบริษัทน้อย ให้ไป หาเอาเมียบ้านนอก จ้างก็ไม่เอา มัน ทำไม.. มันเข็นฝ้ายไม่เป็น เพราะฉะนั้นพากันฟันฟูพี่น้องทั้งหลาย เราเข็นฝ้าย ปีหนึ่งเราทอหูก ๒๐-๓๐ เมตร มาตัดเสื้อตัดผ้าแจกกันใช้ไม่ต้องจ่ายสตางค์ เงินมีเท่าไรมีอยู่ เท่านั้น

ทำนาและทอฝ้าย

- เลื้อยฝ้ายเย็บเอง เย็บด้วยมือ นุ่งกางเกงขาก๊วย •

สมัยเด็กนอกจากทำนาแล้ว ก็ต้องซ่อมข้าวสารหาไปขาย หาเงินเรียนหนังสือ ตอนเป็นนักเรียน ไม่เคยได้ใส่เสื้อผ้าที่เขาตัดขาย มีแต่เสื้อผ้าที่เย็บเอาเอง เย็บด้วยมือ นุ่งกางเกงขาก๊วย บางทีก็แปลงมาเป็นโครงสร้างแบบโครงสร้างเตี้ยผู้หญิง เย็บเสื้อผ้าใส่เองตั้งแต่เด็ก บางครั้งออกไปซื้อฝ้ายทั้งเม็ดมา ทำคันติดให้ หลานติด เขาเรียกหล่อฝ้าย แล้วไปว่าจ้างชาวบ้านช่วยปั่นให้ นำมาต้มซุบแบ่งแล้วจ้างชาวบ้านทอ บางทีก็ ทอเอง แล้วก็เอามาตัดเย็บเสื้อผ้าใส่ อยู่บ้านไม่ค่อยใส่กางเกง ชอบนุ่งโครงสร้าง ทำงานช่วยตัวเองมาตั้งแต่ ๗-๘ ขวบจนถึง ๑๔ ขวบ เรียนจบ ป.๖ ครูชวนไปสอนหนังสืออยู่โรงเรียนก็ไม่เอา เริ่มรู้สึกสำนึกตัวตั้งแต่ว่า รู้เพียงสาวว่า **ชีวิตมันทุกข์ทรมาน มันเคียดแค้นความจน ความไร้พ่อแม่** จึงตั้งปณิธานว่า **“ขึ้นชื่อว่า**

ภาพเขียน

ทายาททุกซ่จะไม่ให้มี” ชีวิตของหลวงพ่อกว่าไปแล้วมันน่าสงสาร ถ้าลูกหลานมีมานะที่จะสร้างตัวเองเหมือนหลวงพ่อก็คงดี มันต้องเอาตัวรอดได้ทุกสาย

วิถีชีวิตสมัยปู่ย่าตายาย

- ทำนาทำสวน เลี้ยงสัตว์ เช่น ฝ้าย เลี้ยงไหม ทอหูก •

อาชีพซึ่งเคยทำมาตั้งแต่สมัยปู่ย่าตายายเช่น เกษตรกรรมประจำครอบครัว อุตสาหกรรมประจำครอบครัว เกษตรกรรมประจำครอบครัว ทำนา ทำสวน เลี้ยงสัตว์ อันนี้มันเป็นสิ่งที่เลี้ยงดูเรามาตั้งแต่ปู่ย่าตายาย อุตสาหกรรมประจำครอบครัว ชาวชนบทเช่น ฝ้าย เลี้ยงไหม ทอหูก อันนี้ก็เป็นที่ช่วยเหลือชีวิตของพวกเขาตั้งแต่สมัยปู่ย่าตายาย แต่มาสมัยปัจจุบันนี้ ชาวชนบทพากันทอดทิ้งสิ่งที่เราเคยพึ่งพาอาศัยมาตั้งแต่เก่าก่อน โดยไปยึดเอาหลักและวัฒนธรรมของชาวต่างประเทศ ไปดำเนินตามแบบชาวต่างประเทศ พากันทิ้งเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมประจำครอบครัว

เกษตรกรรมประจำครอบครัว เรามีข้าว ในสวนเราก็มีผักที่เราปลูกเอาไว้ มองลงไปใต้ถุนก็มีเล้าเป็ด เล้าไก่ มีเล้าหมู เลี้ยงวัว เลี้ยงควาย ทำไร่นาทำกัน ถึงแม้ว่าทรัพย์สินเงินทองไม่มี แต่เราก็อยู่กันได้ เพราะว่าเรามองไปข้างบ้านก็เห็นยุ้งข้าว มองลงไปใต้ถุนบ้านก็เห็นเล้าเป็ด เล้าไก่ มองเข้าไปในสวนก็มีผักมีหญ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เราดำรงชีวิตอยู่ได้

อุตสาหกรรมประจำครอบครัว การเช่น ฝ้าย เลี้ยงไหม ทอหูก เราก็ใช้เป็นอาชีพที่ช่วยชีวิตของเรามาตั้งแต่ปู่ย่าตายายของเราแล้ว แต่ในสมัยปัจจุบันนี้ ชาวชนบทพากันทอดทิ้งสิ่งเหล่านี้ไปหมดแล้ว ไร่นาก็กลายเป็นรถยนต์ ไปเป็นรถมอเตอร์ไซด์กันหมด แล้วมีหน้าซำยังไปหวังพึ่งโชคกลาง ลอตเตอรี่ หวยเบอร์ หรือการพนันต่าง ๆ มันก็ยิ่งพากันยากจนลงไปใหญ่